

Mezinárodní hudební festival **Kutná Hora 2011**

4th International Music Festival

4. 6.–11. 6. 2011

IV. ročník

pod záštitou manželky prezidenta ČR paní Livie Klausové

under the auspices of Mrs Livia Klausová, the wife of the President of the Czech Republic

Radek Baborák, Jiří Bárta, Jan Čech, Tereza Černochová, Jakub Fišer, Jiří Hradil,
Marko Ivanović, Daishin Kashimoto, Konstantin Lifschitz, Komorní filharmonie
Pardubice, Drahomíra Matznerová, Daniel Mikolášek, Roman Patočka, Petr Popelka,
Michel Raison, Ondřej Smeykal, Jakub Tylman, Karel Untermüller, Jarmila Vlachová,
Žofie Vokálková, Betty Lee & Beadbeat

Umělecký ředitel / **artistic director**: Jiří Bárta

Kaple Božího těla / **Corpus Christi Chapel** 4. a 8. 6. 2011

Chrám svaté Barbory / **Church of St. Barbara** 5., 6., 7., 9. a 10. 6. 2011

Jezuitská kolej / **Jesuit College** 11. 6. 2011

Základní umělecká škola / **Basic Art School assembly hall** 11. 6. 2011

M.F.K.H. 4.6. – 11.6. 2011

Vážení přátelé, připravili jsme pro vás již 4. ročník Mezinárodního hudebního festivalu Kutná Hora. Věřím, že vás ani tentokrát nezklameme. Letos jsme většinu koncertů umístili do chrámu sv. Barbory, neboť se nám podařilo díky speciální zástěně a pódiu vytvořit prostor, který se akusticky může srovnávat s koncertními sály. Velmi se těším na vystoupení špičkových umělců a hlavně také na vás, milí posluchači, protože bez vaší podpory by atmosféra v nádherných historických prostorách nikdy nemohla být taková, jak si ji pamatují z minulých ročníků. Proto vás co nejsrdečněji zvu na všechny koncerty. Najděte si čas a přijďte se potěšit kvalitní hudbou, jejíž konečná podoba opět vzniká v Základní umělecké škole, kde mají interpreti vynikající zázemí pro svou uměleckou činnost. Formou tvůrčí dílny zde hledají společnou cestu, jak interpretovat díla při večerních koncertech. Děkujeme partnerům festivalu za to, že nám i v této složité ekonomické situaci zachovali přízeň.

Alena Turková, Lotos, ředitelka festivalu
festival director

Milí posluchači, zamyslím se nad tímto textem, přitom se na mě valí zprávy z Japonska a mezitím ty největší z války v Libyi a připadá mi, že cokoli napíšu v úvodu k našemu festivalu je tak nějak nepatřičné nebo nedůležité. Nicméně je tu rok 2011 a také čtvrtý ročník kutnohorského Festivalu komorní hudby, festivalu, který mi spolu s městem přirostl k srdci jako máloco jiného. Těším se, že to bude znovu týden prožitý v duchu přátelství muzikantů, kteří se snaží podělit se o drobnou, ale důležitou radost z krásy, která se nedá uchopit ani objektivně změřit a většinou ani rozumově vysvětlit. Opět jsem připravil program slibující provedení méně hraných autorů spolu se znovuobjevováním stálic koncertního repertoáru. Přivítáme mezi sebou vynikající hráče světového formátu, mnoho z nich se vrací již počtvrté. Již to svědčí o oblíbenosti festivalu. Jako každý rok nedovedu vyzdvihnout jeden nebo dva koncerty, festival má smysl jako celek a jeden koncert svým způsobem navazuje na druhý. Srdečně vás všechny zvu, přijďte nás, prosím, svojí účastí podpořit stejně tak, jako tomu bylo v minulých letech. Váš zájem je pro nás nejenom odměnou, ale i podmínkou k přežití. Hudební festival pro vás sice klíč k přežití nepředstavuje, přesto ať vám přinese malou radost v každodenním životě, který nebývá vždy nejednodušší, bez ohledu na zprávy o tsunami či radioaktivním mraku.

Dear Festival Guests,
As I put these lines together, I am overwhelmed by an influx of news from Japan interrupted by still more coming from the war in Libya, so I begin to feel that whatever I'm going to write here as an introduction to our Festival will be somehow out of place, or irrelevant. Nonetheless, the truth remains that we are now in the year 2011 and this means the coming of the fourth edition of the Kutná Hora Chamber Music Festival: an event which, like its hometown, has become imprinted in my heart as firmly as only few other things. I eagerly expect that the coming edition will once again bring a week in the spirit of friendship between musicians doing their best to share their joy, perhaps seemingly unimportant yet in many ways crucial, of communicating with a beauty that is neither materially tangible nor objectively measurable, and nor is it mostly even explicable on purely rational grounds. Once again, we have prepared a programme promising performances of works by less frequented composers, coupled with rediscoveries of some of the timeless stars of the concert repertoire. We will welcome in our midst a company of outstanding players of international renown, including some who will be coming here for the fourth time, a fact which alone attests to the Festival's popularity. As usually, this year too I find it hard to single out one or two concerts as special; indeed, the Festival only assumes its full meaning as a whole, with every one concert linking up in its own way with the next. Let me now cordially invite you all to come and turn your presence into encouragement of our endeavour, as you did in previous years. To us, your involvement is not just a form of reward, but also a prerequisite of survival. While a music festival obviously cannot provide a key to survival for you, I would nonetheless wish that it would succeed in bringing – in a world inundated by news of tsunami or radioactive clouds – one of those indispensable little joys into your everyday life which may otherwise not be always simple.

Jiří Bárta (CZ) – violoncello

Je iniciátorem, spoluzakladatelem a uměleckým ředitelem Mezinárodního festivalu komorní hudby v Kutné Hoře. V rámci své rozsáhlé koncertní činnosti vystupuje s orchestry jako jsou Česká filharmonie, Slovenská filharmonie, Pražská komorní filharmonie, Pražští symfonikové, Royal Philharmonic Orchestra London, Royal Scottish National Orchestra, Royal Liverpool Philharmonic nebo Berliner Symphoniker s dirigenty jako jsou Jiří Bělohlávek, Charles Dutoit, Libor Pešek, Gennadij Rozhdestvenski nebo Maxim Šostakovič. Je pravidelně zván na festivaly a pódia v Evropě, v obou Amerikách, Asii i Austrálii. Jiří Bárta je nadšený propagátor soudobé hudby, spolupracoval mj. s Petrem Ebenem a Markem Kopelentem, z mladší generace pak s Pavlem Zemkem, Martinem Smolkou či Ondřejem Kukalem. Mnoho skladeb, často pro něj napsaných, uvedl v české nebo světové premiéře. Neváhá znovuobjevovat i skladby méně známých skladatelů 19. století, prakticky se zajímá i o autentickou interpretaci staré hudby, vášnivě se věnuje komorní hudbě. Bártovy četné nahrávky u firmy Supraphon byly mnohokrát oceněny, mj. Cenou Harmonie, Gramophone Editor's Choice, Klassik Heute Empfehlung. Kromě Supraphonu Jiří Bárta natáčel i pro firmu Lotos, Deutsche Gramophon a v poslední době pro londýnský Hyperion. Jeho diskografie zahrnuje mj. Bachovy suity, Šostakovičovy koncerty, ale i Foerstrův koncert nebo Rubinsteinovy sonáty. Jiří Bárta je držitelem ceny Hammer Rostropovich Award v Los Angeles (1991) a Europäische Förderpreis für Musik v Drážďanech (1991). Studoval v Praze u Josefa Chuchra, v Kolíně n. Rýnem u Borise Pergamenschikowa a v Los Angeles u Eleonore Schoenfeld.

The initiator, co-founder and artistic director of the Kutná Hora International Chamber Music Festival, one of the foremost cellists of the younger generation, Jiří Bárta studied in Prague with Josef Chuchro, in Cologne with Boris Pergamenschikow and in Los Angeles with Eleonore Schoenfeld. He took various masterclasses with Heinrich Schiff, Andre Navarra and Aldo Parisot. After winning number of national competitions Jiří was awarded the Europäische Förderpreis für Musik in Dresden and the Rostropovich-Hammer Award in Los Angeles, both in 1991. His concert activities in past seasons have taken him to much of Europe, North & South America, Australia, Japan and Korea. Jiří has appeared at festivals such as the Ankara Music Festival, the Australian Chamber Music Festival, Expo Japan 2005, Bratislava, Brighton, Brno, Dresden, Edinburgh, Kuhmo, Lugano, Newport, the Prague Spring Festival, Salzburg (Schubert Festival 1997), or Schleswig Holstein. As a soloist or in recital he has appeared in venues such as London's Wigmore Hall, the Birmingham Symphony Hall, Carnegie Weill Recital Hall and many others. Orchestras he has worked with include the Czech Philharmonic Orchestra, the Royal Philharmonic Orchestra of London, the Berlin Symphony Orchestra, the Prague Philharmonia, the Royal Liverpool Philharmonic Orchestra, and others, with conductors Jiří Belohlavek, Charles Dutoit, Gennadi Rozhdestvensky, Lalo Schiffrin, Maxim Shostakovich, Libor Pešek or Jerzy Maksimiuk. His recordings have won a number of major awards, including notably:

Kodály – Cello Works (Gramophone Editor's Choice)
„Reflections“ (best Czech CD recording of 1999, plus top rating and „Klassik Heute Empfehlung“ from the German magazine „Klassik Heute“)
Sonatas by Rachmaninov, Schnittke and Pärt (Harmony Award winning album in 1995).
Jiří collaborated with the mezzo-soprano Magdalena Kožená on her Deutsche Grammophon Lieder project, awarded by the Gramophone Award in 2005.
His recording of concertos by Foerster, Martinů and Jan Novák with Jakub Hrůša and the Prague Philharmonia became the Gramophone Editor's Choice in 2009.

As an enthusiastic chamber musician Jiří has founded the Kutná Hora Chamber Music Festival in 2008, an event aimed at the worlds of both contemporary and classical music which gained instant recognition as one of the top classical festivals in the Czech Republic. Jiří Bárta has been teaching at the Académie franco-tchèque de Musique de Telč since 1996, and has conducted masterclasses at various schools in Prague, London, Seoul and Los Angeles.

www.jiribarta.cz

Sobota 4. 6. 2011 kaple Božího těla 21.00
Saturday, June 4, Corpus Christi Chapel 9 p.m.

PRELUDIUM / PRELUDE

(při svíčkách / at candlelight)

Samuel Barber: **Smyčcový kvartet č. 1, op. 11**
String Quartet No. 1, Op. 11
Molto allegro e appassionato
Molto adagio

W. A. Mozart: **Klarinetový kvintet A dur KV 581 "Stadlerův"**
Clarinet Quintet in A major KV 581 "Stadler"
Allegretto
Larghetto
Menuetto. Trio I. Trio II.
Allegretto con Variazioni

Roman Patočka – housle / violin, **Jakub Fišer** – housle / violin, viola
Karel Untermüller – viola, **Jiří Bárta** – cello, **Michel Raison** – klarinet / clarinet

Mudrci z Východu rozeznávají pět různých druhů opojení – za prvé krásou, mládím a silou, dále bohatstvím, za třetí mocí, možností rozkazovat či vládnout, za čtvrté pak opojení učeností, vědomostmi. Tyto čtyři druhy opojení však blednou stejně jako hvězdy před sluncem v přítomnosti opojení hudbou. Důvodem je skutečnost, že právě hudba zasahuje člověka v jeho nehlubším nitru. Hudba proniká dál než kterýkoli jiný vjem doléhající k nám z okolního světa. Krása hudby pak spočívá v tom, že je jak zdrojem tvůrčí síly, tak zároveň i prostředkem jejího vstřebávání. Jinými slovy se dá říci, že hudba svět stvořila a je to opět hudba, co jej vtahuje zpět do samého jádra onoho zdroje, z něhož vznikl.

According to the thinkers of the East, there are five different intoxications: of beauty, youth and strength; then the intoxication of wealth; the third is power, command, the power of ruling; and there is the fourth intoxication, which is the intoxication of learning, of knowledge. But all these four intoxications fade away just like stars before the sun in the presence of the intoxication of music. The reason is that it touches that deepest part of man's being. Music reaches farther than any other impression from the external world can reach. And the beauty of music is that it is both the source of creation and the means of absorbing it. In other words, by music was the world created, and by music it is withdrawn again into the source which has created it

Hazrat Inayat Khan

Předpokládaný konec / Approximate end of concert 22:00 / 10:00 p.m.

Michel Raison (F) – klarinet / clarinet

Studoval na konzervatoři v Paříži, v Kanadě a v Amsterdamu. Získal ocenění za klarinet a komorní hudbu v mezinárodní soutěži v Paříži, v Toulonu a Vierzonu. Hostoval v mnoha evropských orchestrech: Evropský komorní orchestr, Orchestre National de France, Opéra de Paris, Orchestre de Paris, Orchestre Philharmonique de Rotterdam, Orchestres Européens des Festivals de Lucerne et d'Aix-en-Provence. Účinkoval pod vedením Christophera Hogwooda na festivalu D'Aix-en-Provence s orchestrem Symphonia Europa, ale také s orchestrem Philharmonique de Radio-France, Südostbayerisches Orchester z Passau, Filharmonii z Calgary nastudoval skladby Nielsena a s komorním orchestrem z Auvergne skladby Tomasiho. Je členem orchestru Paris-Bastille. Nastudoval a nahrál serenády W. A. Mozarta a L. v. Beethovena u Harmonia Mundi. Tímto snímkem se zařadil mezi přední světové klarinetisty.

Graduated from the Conservatoire National Supérieur de Paris, studied in Canada and then in Amsterdam before receiving various prizes for clarinet and chamber music at the international competitions of Paris, Toulon and Vierzon. He is regularly invited to play with top European formations: European Chamber Orchestra, National Orchestra of France, Orchestra of the Paris Opera, Orchestre de Paris and many others. Michel Raison has performed as soloist under the direction of Christopher Hogwood at the Festival of Aix en Provence with Symphonia Europa, but also with the Philharmonic Orchestra of Radio-France, and the Calgary Philharmonic. A member of Ensemble Paris-Bastille, he made a recording for Harmonia Mundi of Mozart and Beethoven serenades, a highly acclaimed album ranking him among the world's leading clarinetists.

www.paris.bastille.free.fr

Jakub Fišer (CZ) - housle / violin, viola

Je absolventem Gymnázia Jana Nerudy a Pražské konzervatoře, nyní studuje HAMU v Praze ve třídě Leoše Čepického, absolvoval mistrovské kurzy, mj. u Shlomo Mintze. Uspěl na soutěžích (Kocianova houslová soutěž, Čírenie talentov, Beethovenův Hradec ad.), od září roku 2008 je členem orchestrální akademie Pražské komorní filharmonie. V dubnu roku 2009 byl vybrán do YouTube Symphony Orchestra na koncert v Carnegie Hall v New Yorku. Goldbergovy variace v úpravě pro smyčcové trio hrál v české premiéře spolu s Romanem Patočkou a Jiřím Bártou v r. 2009 na Chopinově festivalu v Mariánských Lázních. Following studies at the Jan Neruda Gymnasium and the Prague Conservatory, he has pursued his schooling in the class of Leoš Čepický at the Academy of Music in Prague. He has attended various master classes conducted by prominent artists, including among others Shlomo Mintz. Having accumulated an impressive record of competition awards (from, among others, the Kocian Violin Competition, Čírenie talentov in Slovakia, or the Beethoven Competition at Hradec nad Moravicí), he has been since September 2008 a member of the Prague Philharmonia orchestral academy. In April 2009 he was chosen a member of the YouTube Symphony Orchestra to appear in concert at New York's Carnegie Hall. He previously performed the Goldberg Variations string trio transcription, along with Roman Patočka and Jiří Bárta, in 2009 Chopin's Festival in Mariánské Lázně.

www.attonmusic.cz

Hudba amerického skladatele **Samuela Barbera (1910–1981)** se vzpírá škatulkování. Absolvent Curtisova institutu v oboru skladby a zpěvu přišel v době, kdy udával tón Schönberg a jeho následovníci, s hudbou přirozeně lyrickou, romantickou, „poslouchatelnou“, a přitom nesporně soudobou. Jeho odkaz je nevelký, zasáhl však do všech žánrů. Jeho Symfonie č. 1 patří k nejlepším americkým orchestrálním dílům 20. století. Oblíbené jsou Barberovy písně prozrazující hluboký smysl pro význam slova a jeho vyjádření hudbou. Nejoblíbenější Barberovou skladbou je však Adagio pro smyčce – původně prostřední věta ze Smyčcového kvartetu op. 11 roku 1936 -, jež proslavil dirigent Arturo Toscanini, když je provedl v živém rozhlasovém vysílání. Barber větu přeinstrumentoval pro smyčcový orchestr, čímž hudbě dodal na sonoritě a závažnosti. Adagio je jedním velkým obloukem založeným na postupné expanzi prostého tématu. Obliba, jakou Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791) choval ke klarinetu, je dobře známá. Vděčíme jí za jedinečná díla, jakými jsou Klarinetový koncert A dur nebo Klavírní trio Es dur KV 498. V Kvintetu A dur KV 581 pro klarinet, dvoje housle, violu a violoncello, zkomponovaném roku 1789 rovněž pro přítele klarinetistu Antona Stadlera, poznáváme všechny kvality Mozartova pozdního stylu: rozvinuté a suverénní, avšak nenápadné kontrapunktické vedení hlasů, tónové kouzlení s barvami klarinetových rejstříků mísícími se s homogenním zvukem smyčců; dokonalé propojení prostoty a mistrovského řemesla a především snad nejněžnější výraz, jakého byl autor schopen.

The music of the American composer, **Samuel Barber (1910 – 1981)**, defies pigeonholing. Graduate of Curtis Institute where he studied composition and voice, he emerged on the music scene at a time when the keynote was set by Schoenberg and his followers, to usher in an output which was imbued with lyricism, was romantic, accessible, and at the same time undeniably contemporary. His compositional legacy is by no means extensive, yet encompasses all genres. His Symphony No. 1 ranks among the finest American orchestral works of the 20th century. Barber's songs, widely liked, betray his profound feeling for the meaning of words and ways of conveying it through music. However, Barber's most popular composition is the Adagio for strings, originally the middle movement of his String Quartet, Op. 11, of 1936, which was made famous by the conductor Arturo Toscanini's account broadcast live on radio. Barber re-orchestrated the movement for string orchestra, assigning to its music additional sonority and impact. The Adagio progresses in a single grand arch based on the gradual expansion of a simple theme. The fondness shown by Wolfgang Amadeus Mozart (1756 – 1981) for the clarinet is well known. It gave rise to such unique works as the Clarinet Concerto in A major, or Clarinet Trio in E flat major KV 498. In Quintet in A major KV 581 for clarinet, two violins, viola and cello, written in 1789 for the composer's friend, the clarinetist Anton Stadler, one will discern all the qualities characteristic for Mozart's late style: developed and thoroughly assured yet inconspicuous contrapuntal leading of the voices, tonal wizardry with tone colours of the clarinet registers mixing with the homogeneous sound of the strings; an immaculate combination of straightforwardness and masterly compositional skill, as well as, above all, arguably the tenderest expression Mozart had ever achieved.

Dita Hradecká

Roman Patočka (CZ) - housle / violin

Studoval v Praze u Ivana Štrause a Berlíně u Stefana Pickarda, účastnil se mistrovských kurzů (Ida Haendel, Ruggier Ricci ad.). V r. 2008-9 byl koncertním mistrem Deutsches Symphonie Orchester v Berlíně, je laureátem soutěží Pražského jara 2003, Maxe Rostala v Berlíně 2006, Pablo de Sarasate v Pamploně 2007. Účastní se sólových vystoupení v mnoha zemích celé Evropy, Asie i Ameriky s dirigenty jako jsou Charles Mackerras, Jiří Bělohávek nebo Jakub Hrůša. Hraje na housle Enrica Cerutiho (Cremona 1845). Festivalu v Kutné Hoře se účastní od r. 2008.

He studied with Ivan Štraus in Prague, and with Stefan Pickard in Berlin, as well as attending master classes conducted by Ida Haendel, Ruggier Ricci and others. From 2008 – 2009 leader of the Deutsches Symphonieorchester Berlin, he has won laureateships from the Prague Spring Competition (2003), Max Rostal Competition in Berlin (2006), and Pablo de Sarasate Competition in Pamplona (2007). As a soloist, he has worked with leading conductors, including Charles Mackerras, Jiří Bělohávek or Jakub Hrůša, appearing in many countries of Europe, Asia and the Americas. He plays on an Enrico Ceruti violin (Cremona 1845). He has been a regular participant in the Kutná Hora Festival since 2008.

www.romanpatocka.com

Karel Untermüller (CZ) - viola

Je členem Heroldova kvarteta, absolventem pražské konzervatoře (prof. Jaroslav Ruis) a HAMU v Praze (prof. Lubomír Malý). S nimi vystupoval mj. ve Wigmore Hall, frankfurtském Sendesaal, L'Auditori v Barceloně nebo Palau de la Música ve Valencii. Zúčastnil se mistrovských kurzů u významných osobností - např. Norberta Brainina, Sigmunda Nissela, Thomase Kakusky. Sólově koncertoval s několika českými orchestry. Významná je jeho spolupráce s houslistou Josefem Sukem. S ním a dalšími vynikajícími českými instrumentalisty natočil 2 CD s komorními skladbami Antonína Dvořáka a Josefa Suka pro firmu Lotos. Působí jako pedagog na konzervatoři v Teplicích. Festivalu v Kutné Hoře se pravidelně účastní (letos již počtvrté).

He is a graduate of Prof. Jaroslav Ruis' class at the Prague Conservatory, and of the Academy of Music in Prague, where his teacher was Prof. Lubomír Malý. He has attended master classes conducted by leading educators, including Norbert Brainin, Sigmund Nissel, and Thomas Kakuska. He has appeared as soloist with several Czech orchestras (the Suk Chamber Orchestra, the Pardubice Chamber Philharmonic Orchestra, the Western Bohemia Philharmonic Orchestra, and others). Significantly, he has worked with a pre-eminent protagonist of the Czech music scene, the violinist Josef Suk with whom, plus other prominent Czech instrumentalists (Jiří Bárta, Pavel Šporcl, Jan Simon and others), he made a double CD featuring chamber works by Antonín Dvořák. He has been a regular participant in the Kutná Hora Festival since 2008.

www.heroldq.cz

Neděle 5. 6. 2011 chrám sv. Barbory 19.30
Sunday, June 5, Church of St. Barbara 7:30 p.m.

ZAHAJOVACÍ KONCERT - UMĚNÍ FUGY

OPENING CONCERT - THE ART OF THE FUGUE

Johann Sebastian Bach: Die Kunst der Fuge BWV 1080

Konstantin Lifschitz – klavír / piano

Tajemných čtrnáct fug a čtyři kánony, vrchol kontrapunktu a poslední nedokončené dílo Johanna Sebastiana Bacha v rukách Konstantina Lifschitze. Nenechte si ujít zahajovací koncert v chrámu svaté Barbory.

The enigmatic series of fourteen fugues and four canons, the summit of the art of counterpoint and the last, unfinished work of Johann Sebastian Bach, in the hands of Konstantin Lifschitz. Don't miss the opening night in the Church of St Barbara.

Jiří Bárta

Předpokládaný konec / Approximate end of concert 21:00 / 9:00 p.m.

Konstantin Lifschitz (Russia) – klavír / piano

Jeden z nejvýraznějších pianistů dneška se narodil r. 1976 v Charkově na území dnešní Ukrajiny, odkud během studií odešel do Moskvy. Jako klavírista se od počátku zajímal o starou hudbu, zejména o Rameaua, francouzské baroko a samozřejmě Johanna Sebastiana Bacha. Studoval také v Londýně na Royal Academy of Music, kde podstatně rozšířil svůj repertoár, ale k Bachovi se pravidelně vrací. Jeho nahrávky, kterých je už několik desítek, byly vždy vysoko ceněny kritikou a nahrávka Goldbergových variací z roku 1994 získala dokonce nominaci na Grammy. Od roku 2008 je na univerzitě v Lucernu profesorem klavírního klavíru. Je žádán i jako dirigent a příležitostně vystupuje i jako hráč na harfu. Podnikl řadu uměleckých cest a jeho zájem o hudbu byl vždycky úzce propojen se zájmem o architekturu, japonské divadlo a další inspirační zdroje. Festivalu v Kutné Hoře se pravidelně účastní (letos již potřetí).

One of the present time's most notable pianists was born in Kharkov, today's Ukraine, in 1976. While still a student, he left for Moscow. As a pianist, he took a keen interest from the very start in early music, most notably Rameau, French composers of the Baroque era, and of course, Johann Sebastian Bach. He pursued his studies at London's Royal Academy of Music, where he substantially expanded his repertoire, although he has kept regularly returning to Bach. His recordings, by now amounting to several dozen titles, have been invariably praised by critics, and his 1994 album with The Goldberg Variations earned him a Grammy nomination. Since 2008 he has his own class at the Lucerne University. He is likewise sought after as a conductor, and makes occasional appearances as harpist. He has toured extensively. His passion for music has been at all stages of his career closely linked with a keen interest in architecture, Japanese theatre and other sources of inspiration. He is a regular at the Kutná Hora Festival (this year's edition marking his third appearance here).

www.konstantinlifschitz.de

Po loňských Goldbergových variacích letos nabízí zahajovací koncert festivalu další monument z dílny **Johanna Sebastiana Bacha: Umění fugy**. Záhadné dílo, svádějící k úvahám o zašifrovaných tajemstvích transcendence, sumarizuje a až do krajnosti využívá možností barokního kontrapunktu v době, kdy svět žil již novou stylovou epochou. Johann Sebastian Bach Umění fugy nedokončil. Stačil ještě přehlédnout třináct čísel připravených k tisku, ale pak zcela oslepl a musel diktovat svému zeti. Zemřel nad poslední fugou, do níž jako třetí téma zakomponoval svůj kryptogram B-A-C-H. O dokončení fugy se snažila řada odvážlivců s větším či menším úspěchem. Interpretační tradice velí uzavřít torzo chorálem *Vor deinen Thron tret' ich* (Před tvůj trůn předstupuji, BWV 668), který umírající Bach diktovat svému příteli. Čtrnáct fug a čtyři kánony jsou – až na onu závěrečnou nedokončenou fugu – komponovány na jediné čtyřtaktové téma v d moll. Téma prochází mnoha proměnami: zní v inverzi, pozpátku, v dvojnásobně dlouhých i dvakrát rychlejších notových hodnotách; tyto přístupy se různě kombinují, zrcadlové fugy lze hrát i po obrácení stránky vzhůru nohama, aniž by tím utrpěl smysl. Projevuje se zde fenomenální matematické a logické myšlení jednoho z největších autorů historie hudby. Ale dozajista i jeho hravost a chuť experimentovat.

Na rozdíl od Goldbergovských variací, kde Bach uplatnil virtuózní cembalovou stylizaci, je Umění fugy záležitost navýsost abstraktní, zvuk konkrétního nástroje nebo skupiny nástrojů není podstatný. Každý hlas je notován na samostatné řádce, což vedlo ke spekulacím, že snad jde o intelektuální cvičení určené ke studiu a nikoli k provádění, a k tomu, že se Umění fugy hrává v nejrůznějších obsazeních.

As a sequel to last year's concert of The Goldberg Variations, this year's Festival opening brings yet another monument from the workshop of **Johann Sebastian Bach (1685 – 1750)**: namely, **The Art of the Fugue**. An enigmatic work inviting theories of a hidden message on the mysteries of transcendence, it sums up and makes use of, at times seemingly stretching it out to extremes, the potential of the Baroque counterpoint, that at a time when the music world was already well into a new epoch and style. Bach did not finish his Art of the Fugue. He still had time to survey its thirteen numbers ready for printing, but then he went completely blind whereafter he had to dictate music to his son-in-law. He died over the score of the final fugue, into which he had incorporated as its third subject his own cryptogram, B-A-C-H. More than a few daring musicians then attempted, with varying degrees of success, to finish the fugue. Performing tradition has commanded to close the work's torso with the chorale, *Von deinen Thron tret' ich*, BWV 668, which the dying Bach dictated to a friend.

The work's fourteen fugues and four canons are – with the sole exception of the unfinished fugue – composed on a single four-bar theme in D minor. It is subjected to numerous transformations, including inversion, reversal, and the use of double length and double speed in note values. These devices are then variously combined, with mirror fugues offering themselves to performance even with the music sheet turned upside down with no detriment to their meaning. All of this projects the phenomenal mathematical and logical thinking of one of music history's greatest masters. At the same time, it doubtless also bespeaks the composer's playfulness and his zest for experiment. Unlike the Goldberg Variations, where Bach put into play virtuoso harpsichord stylization, The Art of the Fugue is a work of supreme abstraction, where the sound of a specific instrument or instrumental group is not of the essence. Each part is notated on a separate staff, which has led some to speculate that the work may have been intended as an intellectual exercise rather than music to be performed, and which has also accounted for The Art of the Fugue being played in a wide variety of combinations.

Dita Hradecká

Pondělí 6. 6. 2011 chrám sv. Barbory 19.30
Monday, June 6, Church of St. Barbara 7:30 p.m.

"VOX ANIMAE"

Alexandre Guilmant: **Introdukce a Allegro ze Symfonie d moll č 1, op. 42 pro varhany**
Introduction and Allegro from Symphony in D minor No. 1, Op. 42 for organ

Drahomíra Matznerová – varhany / organ

Camille Saint-Saëns: **Le Carnaval des Animaux / Karneval zvířat**
Introduction et marche royale du lion
Poules et coqs
Hémiones (animaux véloces)
Tortues
L'éléphant
Kangourous
Aquarium
Personnages à longues oreilles
Le coucou au fond des bois
Volière
Pianistes
Fossiles
Le cygne
Finale

Konstantin Lifschitz, Jan Čech – klavír / piano, Žofie Vokálková – flétna / flute
Michel Raison – klarinet / clarinet, Roman Patočka, Jakub Fišer – housle / violin
Karel Untermüller – viola, Jiří Bárta – violoncello, Petr Popelka – kontrabas / double-bass, Daniel Mikolášek – zvonkohra, xylofon / carillon, xylophone

Přestávka / Intermission

George Crumb: **Vox Balaenae (Hlas velryby pro tři maskované hráče)**
Voice of the Whale for Three Masked Players

Žofie Vokálková – flétna / flute, Jiří Bárta – violoncello, Jan Čech – klavír / piano

Peteris Vasks: **Canto di Forza pro varhany / for organ**

Drahomíra Matznerová – varhany / organ

Předpokládaný konec / Approximate end of concert 21:00 / 9:00 p.m.

Karneval duší zvířat v lidské komedii zrození a zmaru: „Jako téměř ve všech mých skladbách, je i v Canto di Forza základní myšlenkou osobní reflexe lidského jedince tváří v tvář Stvoření: na jedné straně stojí krása Přírody, na straně druhé destrukce Přírody člověkem.“ (Peteris Vasks). Koncert jako hold fauně tohoto světa.

The carnival of animal spirits in the human comedy of birth and doom: "Like in almost all my compositions, the basic idea of Canto di Forza is personal human examination of Creation: on the one hand the beauty of Nature, on the other hand the destruction of Nature by man. (Peteris Vasks). A concert in tribute to the fauna of this world.

Jiří Bárta

Drahomíra Matznerová (CZ) - varhany / organ

Vystudovala Pražskou konzervatoř pod vedením profesora Jana Hory a Akademii múzických umění ve třídě profesora Jaroslava Tůmy. V době studií se zúčastnila řady varhanních kurzů v Čechách, Holandsku a ve Francii pod vedením Petra Ebena, Martina Sandera, Heidi Emmert, Jana Jongepiera a Jana Willema Janssen. Od roku 1995 působí jako titulární varhanice v kostele Panny Marie Vítězné v Praze na Malé Straně, kde hrála rovněž papeži Benediktu XVI. při návštěvě Pražského Jezulátka. Od roku 1996 je varhanicí v obřadní síni Novoměstské radnice. Kromě sólového hraní se věnuje doprovázení různých souborů, s kterými provedla např. Haydnovo Stvoření, Haendlova Mesiáše, Mozartovo Requiem, Dvořákovu Mši D dur a řadu dalších mší a oratorií.

She studied with Professor Jan Hora at the Prague Conservatory, and subsequently in the class of Professor Jaroslav Tůma at the Academy of Music in Prague. While still a student, she also attended a number of organ courses in this country, as well as in The Netherlands and France, conducted by Petr Eben, Martin Sander, Heidi Emmert, Jan Jongepier, and Jan Willem Janssen. Since 1995 she has been titular organist at the Church of Our Lady of Victory in Prague, where she also performed before the Pope Benedict XVI during his visit to the shrine of the Infant Jesus of Prague. Since 1996 she has likewise been an organist at the Great Hall of the New Town Hall in Prague. Apart from her soloist career, she accompanies various ensembles in their music productions, including performances of Haydn's Creation, Handel's The Messiah, Mozart's Requiem, Dvořák's Mass in D major, and many other masses and oratorios.

www.matznerova.cz

Žofie Vokálková (CZ) - flétna / flute

V roce 1992 absolvovala pražskou Konzervatoř ve třídě prof. Františka Malotína, dále pak ve Francii a absolvovala mistrovské kurzy u Jamese Galwaye. K nejdůležitějším soutěžním oceněním patří 1. cena v mezinárodní soutěži „Concertino Praga“. Několik let působila jako 1. flétnistka Symfonického orchestru hl. m. Prahy FOK. Pravidelně vede mistrovské kurzy a absoluuje sólová koncertní turné v Evropě, USA a Japonsku. V současné době kromě sólových a recitálových vystoupení působí v komorním souboru Due Solisti (s americkou varhanicí Kathleen Scheide) a v souborech Trio Lyrico a Musica dolce vita.

He graduated from Professor František Malotín's class at the Prague Conservatory in 1992, and then furthered her training in France, and in master classes conducted by James Galway. Her most notable competition triumphs include first prize from the Concertino Praga international contest. She was for several years principal flautist of the Prague Symphony Orchestra. She has regularly conducted master classes, and as a soloist tours extensively in Europe, USA and Japan. Apart from solo and recital appearances, she is currently a member of the Due Solisti chamber formation (with American organist Kathleen Scheide), and of the ensembles Trio Lyrico and Musica dolce vita.

www.zofie.vsweb.cz

Francouzský varhaník a skladatel **Félix-Alexandre Guilmant (1837–1911)** patřil k nejvýznamnějším představitelům svého oboru v 19. století. Nejen coby varhaní virtuóz (jako první francouzský varhaník absolvoval turné po USA a Kanadě), ale také jako editor varhanních děl minulosti a svou činností pedagoga zanechal v hudební historii výraznou stopu. Většinu svých děl komponoval pro varhany v kostele sv. Trojice v Paříži, kde po třicet let pravidelně účinkoval. Skladby proto nesou zřetelnou symfonickou pečť. Je tomu tak i u Sonáty / Symfonie č. 1 op. 42.

Existuje-li humor v hudbě, pak nemůže být Karneval zvířat ničím jiným. Bravurní orchestrátor **Camille Saint-Saëns (1835–1921)** si ve svém „zvěřinci“, zahrnujícím slepice, ryby, želvy, osly, fosílie, pianisty a další stvoření, pohrál s citáty svých slavných kolegů i vlastními. Vtipy jsou určeny zasvěcencům, kteří například ve „Slonovi“ ocení úryvky z Mendelssohna Snu noci svatojanské a z Faustova prokletí Hectora Berliozé posazené o několik oktáv níž, nebo je rozesměje chřestění koster hrajících karty imitované xylofonem (Fosílie), či se pousmějí nad portrétem hýkajících hudebních kritiků-oslů (Osoby s dlouhým ušima). Skladba plná strhující energie patří k nejhranějším dílům svého autora a úryvky lze slyšet i samostatně (zejména romantickou Labuť).

O své kompozici Hlas velryby (Vox balaenae) americký avantgardista **George Crumb (nar. 1929)** napsal: „K dílu mě inspirovala nahrávka zpěvu keporkaka. Všichni tři účinkující musejí mít na sobě černou škrabošku. Maska tím, že vyloučí dojem lidské projekce, symbolicky znázorňuje mocné, neosobní přírodní síly – odlidštěnou přírodu. Navrhují, aby se Vox balaenae hrál pod modrým světlem.“ Forma kompozice, která je jakousi mořskou obdobou Messiaenových ptačích hlasů, má jednoduchý třídílný půdorys a jednotlivé části jsou nazvané podle geologických období.

George Crumb měl velký vliv na tvorbu a stylovou orientaci lotyšského skladatele **Peterise Vaskse (nar. 1946)**. V jeho hudbě ožívá folklór nebo spíše „duše národa“ ve smyslu, jakým kulturní dědictví své země uchopili Arvo Pärt v Estonsku, Henryk Górecki v Polsku nebo Giya Kancheli v Gruzii.

The French organist and composer, **Félix-Alexandre Guilmant (1837 – 1911)**, ranked among the foremost representatives of his art in the 19th century. He left a relevant imprint in the history of music, not only as a virtuoso organist (he was the first French organ player to tour in the USA and Canada), but also as editor of organ works of the past, and as an educator. He wrote most of his works for the organ at the Sainte-Trinité in Paris, where he regularly performed for three decades. That also accounts for his compositions' distinct symphonic stamp. This likewise applies to his Sonata/Symphony No. 1, Op. 42.

If there exists humour in music, then the Carnival des animaux is its prime example. A brilliant orchestrator, **Camille Saint-Saëns (1835 – 1921)**, had a lot of fun toying around in his menagerie inhabited by hens, turtles, donkeys, fossils, pianists and other creatures, with quotes from his famous colleagues' and his own work. The jokes here are meant to amuse the initiates who know enough to appreciate, in the Elephant for instance, excerpts from Mendelssohn's A Midsummer Night's Dream and from Hector Berlioz's La Damnation de Faust scored by several octaves lower, or will be tempted to laugh at the rattling of the skeletons at a card game imitated by xylophone (Fossils), or again will grin at the portrait of braying musical critics/donkeys (Long-eared Characters). The composition, charged with mesmerizing energy, has been one of the composer's most frequently performed works, with even various parts being performed separately.

Commenting on his work Vox balaenae (Voice of the Whale), the American avant-garde composer **George Crumb (b. 1929)** wrote that he had been inspired to write it by a recording of the song of the humpback whale. All three performers here have to wear black masks. By ruling out the element of human projection, the mask symbolizes the presence of mighty, impersonal natural forces, or dehumanized Nature, and the composer suggested that Vox balaenae be performed with blue-tinged lighting on. The composition, amounting to a maritime parallel with Messiaen's voices of birds, has a simple three-part structure, with the individual parts named after geological periods.

George Crumb has greatly influenced the output and style of the Latvian composer **Peteris Vasks (b. 1946)**, whose music brings to new life the folklore, or more precisely perhaps, "national spirit" of his country, in a way similar to the approaches towards their own cultural heritage chosen by Arvo Pärt of Estonia, Henryk Górecki of Poland, or Giya Kancheli of Georgia.

Daniel Mikolášek (CZ) zvonkohra, xylofon / carillon, xylophone

V r. 1980 absolvoval Státní konzervatoř v Praze – obor bicí nástroje. Vojenskou základní službu absolvoval jako tympanista v Armádním uměleckém souboru Víta Nejedlého. V r. 1984 pak absolvoval na Státní konzervatoři v Praze obor varhany. Od roku 1984 až doposud je členem skupiny bicích nástrojů České Filharmonie. Příležitostně spolupracuje s různými symfonickými orchestry a komorními soubory. Je členem souboru Michal Hromek Consort.

graduated from the Prague Conservatory's percussion department in 1980. While doing his national service, he was timpanist in the Vít Nejedlý Army Art Ensemble. In 1984, furthering his education, he completed studies of organ at the Prague Conservatory. Since 1984 to this day, he has been a member of the Czech Philharmonic Orchestra's percussion section, occasionally working with various other symphony orchestras and chamber ensembles. He is a member of the Michal Hromek Consort.

michal.hromek.net

Petr Popelka (CZ) - kontrabas / double-bass

Studoval na Pražské konzervatoři a dále pak na Hochschule für Musik ve Freiburgu u prof. Boži Paradžika. Ve svých osmnácti letech byl jednu sezónu členem symfonického orchestru Českého rozhlasu (SOČR), později hrál v Badische Staatskapelle Karlsruhe a v roce 2009 byl stipendistou Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks. Od ledna 2010 je členem Staatskapelle Dresden. V roce 2006 získal první cenu na mezinárodní kontrabasové soutěži F. Simandela a v roce 2009 druhou cenu na mezinárodní soutěži komorní hudby v Osace (Japonsko). Petr Popelka je rovněž činný jako skladatel a své kompozice uvedl např. v Německu, Rusku, Anglii, Bulharsku nebo Japonsku.

studied at the Prague Conservatory, then with Professor Bozo Paradzik at the Hochschule für Musik in Freiburg. As an eighteen-year-old, he was engaged for one season by the Prague Radio Symphony Orchestra, then became a member of the Badische Staatskapelle Karlsruhe, and in 2009 was granted a scholarship by the Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks. Since January 2010, he has been engaged by the Staatskapelle Dresden. In 2006 he won first prize in the F. Simandel International Double-bass Competition, followed in 2009 by second prize from the Osaka International Chamber Music Competition in Japan. Petr Popelka is also active as a composer. He has presented his output internationally, e.g. in Germany, Russia, the United Kingdom, Bulgaria and Japan.

www.staatskapelle-dresden.de

Úterý 7. 6. 2011 chrám sv. Barbory 19.30

Tuesday, June 7, Church of St. Barbara 7:30 p.m.

BEETHOVEN – SMETANA

Ludwig van Beethoven: Klavírní trio č. 5 D dur, op. 70
Piano Trio No. 5 in D major, Op. 70
Allegro vivace con brio
Largo assai ed espressivo
Presto

Ludwig van Beethoven: Houslová sonáta č. 10 G dur, op. 96
Violin Sonata No. 10 in G major, Op. 96
Allegro moderato
Adagio espressivo
Scherzo. Allegro. Trio
Poco allegretto. Variazioni

Přestávka / Intermission

Bedřich Smetana: Klavírní trio g moll, op. 15 / **Piano Trio in G minor, Op. 15**
Moderato assai
Allegro, ma non agitato
Finale. Presto

Daishin Kashimoto – housle / **violin**, **Konstantin Lifschitz** – klavír / **piano**
Jiří Barta – violoncello

Dvě z nejslavnějších děl klasické literatury v kontrastu s dramatickým triem tvůrce české národní skladatelské školy. Dva skladatele naprosto rozdílného postavení ve světových dějinách hudby navenek spojuje snad jen hluchota obou tvůrců ke sklonku jejich života. Poslechněme si dramatické klavírní trio génia české národní skladatelské školy spolu se dvěma díly pravděpodobně nejzbožňovanějšího skladatele všech dob.

Two of the most celebrated works of Classical music literature set in contrast to the dramatic trio by the founder of the Czech national school of composition. Two composers occupying utterly different positions in the history of world music, perhaps their sole common feature being their loss of hearing at the end of their lives. Come listen to a piano trio of high drama by the genius of the Czech national composition school, coupled with two works from the pen of arguably the most adored composer of all time.

Jiří Barta

Předpokládaný konec / Approximate end of concert 21:00 / 9:00 p.m.

Daishin Kashimoto (JAP) – housle / **violin**

Patří k významným světovým houslistům. Narodil se v Londýně, vyrůstal v Japonsku, kde od tří let studoval hru na housle. V New Yorku byl v sedmi letech přijat na Juilliard School. V Německu studoval na Musikhochschule pod vedením Zakhara Brona. Státní hudební vysokou školu ve Freiburgu absolvoval v r. 2005. První sólový recitál měl v r. 1988. Vystupoval s mnoha orchestry, např. s Ruským státním symfonickým orchestrem, Petrohradskou filharmonií, Vídeňským symfonickým orchestrem, Berlínským symfonickým orchestrem a Českou filharmonií. U společnosti Sony Classical vydal (spolu s Itamarem Golanem) CD s houslovými sonátami. Na další nahrávce spolupracoval s Dresdner Staatskapelle. Hraje na housle Stradivari (1722).

A Japanese national born in London in 1979, Daishin Kashimoto began studying violin in Tokyo at the age of three. He moved to New York and was accepted at the age of 7 by the pre-college division of The Juilliard School. He then moved to Lübeck, Germany to study with Prof. Zakhar Bron. at the Luebeck Musik-hochschule. He continued his studies at the Staatliche Hochschule für Musik in Freiburg, Germany, from which he graduated in 2005. Daishin gave his first recital in 1988, and in the same year he made his first appearance as a soloist with the New York Symphonic Ensemble in New York. He has performed with many internationally renowned orchestras, including the State Symphony Orchestra of Russia, St. Petersburg Philharmonic, Czech Philharmonic, Vienna and Berlin Symphony Orchestras. In 1999 Daishin Kashimoto signed a worldwide recording contract with Sony Classical and has released sonata CDs with Itamar Golan and the Brahms concerto CD with the Dresdner Staatskapelle and Myung-Whun Chung.

www.japanarts.co.jp

Klavírní trio patřilo na přelomu 18. a 19. století k nejpobulárnějším hudebním žánrům. Řada děl, která pro obsazení housle, violoncello, klavír zkomponovali Haydn nebo Mozart, byla určena pro soukromé domácí muzicírování a jejich atmosféra a technická úroveň tomu odpovídají. Klavírní tria **Ludwiga van Beethovena (1770–1827)** naopak představují krok k umělecké nezávislosti, originalitě a vysokým nárokům na hráče. V této linii pak pokračují Schumann, Brahms, Dvořák a Smetana. Beethovenovo Klavírní trio č. 5 D dur opatřil pianista Karl Czerny zavádějící přezdívkou „Geistertrio“, protože mu prý pomalá věta připomínala zjevení Ducha v Shakespearově Hamletovi. Třívětá kompozice těží z maximálního kontrastu na úrovni velkých celků i krátkých úseků. Poslední Beethovenova kompozice žánru houslové sonáty, Sonáta G dur op. 96, stojí neprávem poněkud ve stínu předchozích virtuózních kusů. V díle z roku 1812 věnovaném Beethovenovu příteli a mecenáši arcivévodovi Rudolfovi ustupuje vnější okázalost virtuózní efekty intimní poezii, zejména v prvních dvou větách, které připomínají důvěrný rozhovor dvou lidí, kteří se dobře a dlouho znají. Stručné Scherzo těží z efektu nepravidelných akcentů, finále je řadou variací, na jejíž závěr Beethoven zařadil dokonce krátké fugato – i proto spatřujeme v této sonátě ohlašující se pozdní tvůrčí období skladatele. Komorní dílo **Bedřicha Smetany (1824–1884)** není obsáhlé – skladatelově naturelu a potřebám doby odpovídala spíše hudba operní a symfonická, ale jak Klavírní trio g moll, tak oba kvartety náleží k mistrovským kompozicím. Trio je vzpomínkou na hudebně nadanou a zbožňovanou dceru Smetanových Bedřišku, která zemřela jako čtyřletá. Rapsodické téma první věty, přednášené sólovými houslemi, obsáhne celou škálu pocitů lidského smutku a zoufalství. Ve druhé větě se ještě střídá světlo a stín, ve finále nakonec převládne smířlivá durová tónina. Smetanova do té doby nevidaná osobní vpvověď vtělená do abstraktního žánru komorní hudby připravila půdu pro Leoše Janáčka a jeho smyčcové kvartety.

At the turn from the 18th into the 19th century the genre of piano trio ranked among the most widely popular musical forms. Many works written for the combination of violin, cello and piano by Haydn or Mozart, were destined for domestic musicmaking, and their atmosphere as well as their technical elaboration were suited to the purpose. In contrast to that, the piano trio output of **Ludwig van Beethoven (1770 – 1827)** represent a step forward in the direction of artistic independence, originality and high demands on performers. This new line was then carried on by Schumann, Brahms, Dvořák, and Smetana. Karl Czerny attached to Beethoven's Piano Trio No. 5 in D major the misleading sobriquet, "Geistertrio," as he was reportedly reminded by its slow movement of the scene of the ghost's appearance in Shakespeare's Hamlet. The three-movement composition builds on the maximum degree of contrast on the planes of large-scale and short passages alike. Beethoven's last composition in the genre of violin sonata, the Sonata in G major, Op. 96, has been unjustly somewhat eclipsed by his earlier virtuoso pieces. In the work, dating from 1812 and dedicated to Beethoven's friend and patron, the Archduke Rudolf, pomposity and virtuoso effects make way for intimate poetry, most notably in the first two movements which resemble a personal conversation between two people who have known each other well for a long time. The brief Scherzo draws on the effect of irregular accents, and the finale is a series of variations at whose close Beethoven even inserted a short fugato, a feature accounting for this sonata's status as a harbinger of the composer's late period. The chamber output of **Bedřich Smetana (1824 – 1884)** is not extensive – the composer's natural disposition and the spirit of the time were more inclined toward opera and symphonic music, but both the Piano Trio in G minor, and both of his quartets are genuine masterpieces. For its part, the Trio brings a reminiscence of the Smetanas' musically gifted adored daughter, Bedřiška, who died at the age of four. The rhapsodic subject of the opening movement, delivered by solo violin, encompasses the whole scale of the human feelings of sorrow and despair. The second movement still alternates between light and shadow, preparing the ground for the finale's eventual predominance of a consolatory major key. Smetana's personal confession, without a precedent in his earlier work, embodied in the abstract chamber music genre, paved up the way for Leoš Janáček and his string quartets.

Dita Hradecká

Středa 8. 6. 2011 kaple Božího těla 19:30

Wednesday, June 8, Corpus Christi Chapel 7:30 p.m.

PIAZZOLLA – GOLIJOV – GUBAIDULINA – SMEYKAL

Astor Piazzolla: Le Grand Tango

Jiří Bárta – violoncello, Jarmila Vlachová – akordeon / **accordion**

Osvaldo Golijov: Sny a modlitby Izáka Slepého pro klezmer klarinet a smyčcový kvartet
The Dreams and Prayers of Isaac the Blind for klezmer clarinet and string quartet
Prelude. Calmo, Sospeso
Agitatio. Minancioso
Graceful. Densely Slow
K'vakarat
Postlude

Michel Raison – klarinet / **clarinet**, Roman Patočka, Jakub Fišer – housle / **violin**
Karel Untermüller – viola, Jakub Tylman – violoncello

Přestávka / Intermission

Sofia Gubaidulina: In Croce

Jakub Tylman – violoncello, Jarmila Vlachová – akordeon / **accordion**

Didgeridoo Solo

Ondřej Smeykal – didgeridoo, Jiří Hradil – klávesy / **keyboards**
Tereza Černochová – zpěv / **vocal**

Tango Nuevo argentinského skladatele Astora Piazzoly, židovský klezmer klarinet v Argentině narozeného izraelského skladatele Osvaldo Golijova a didgeridoo aboriginálních obyvatel Austrálie v českých rukách Ondřeje Smeykala rámuji křehkou skladbu „In Croce“ ruské skladatelky tatarského původu Sofii Gibaiduliny, letos slavící osmdesáté narozeniny. Cesta napříč světadílí, multikulturní zážitek zaručen!

Tango Nuevo by the Argentine composer Astor Piazzolla, a Jewish klezmer clarinet piece from the Argentine-born Israeli composer Osvaldo Golijov, and the didgeridoo of the native inhabitants of Australia in Czech hands of Ondřej Smeykal flank here the delicate music of In Croce by the Russian composer of Tatar extraction, Sofia Gubaidulina, who is celebrating her eightieth birthday this year. A journey across the continents, a multicultural experience to be taken for granted.

Jiří Bárta

Předpokládaný konec / Approximate end of concert 21:30 / 9:30 p.m.

Po dlouhém období hledání vlastního stylu, kdy se **Astor Piazzolla (1921–1992)** zmítal mezi hudbou, která mu byla nejvlastnější – argentinským tangem, a potřebou vzdělávat se v klasické kompozici, uslyšel rozhodnou větu: „Astore, tvoje klasické kusy jsou dobře napsané, ale pravý Piazzolla tkví v tangu. Nikdy se ho nevzdávej.“ Pro nesla jí Nadia Boulangerová, toho času nejvlivnější profesorka kompozice působící na pařížské konzervatoři. Piazzolla se tohoto doporučení držel a šel svou cestou navzdory osočování z obou táborů: přívrženci „pravého“ argentinského tanga nemohli vystát jeho kompoziční rafinovanost a harmonickou odvahu, zastáncům „klasiky“ zase vadilo zapojení „nízkého“ – tedy lidového nástroje bandoneon – do sféry vyhrazené významným symfonickým dílům. Piazzollova popularita však postupně narůstala a v posledních deseti letech života triumfoval v Evropě, Jižní Americe, USA či Japonsku s koncerty, na nichž prováděl vlastní skladby se svým kvintetem. Le Grand Tango, „Velké tango“ pro violoncello a bandoneon, věnoval skladatel legendárnímu Mstislavu Rostropovičovi, který skladbu premiéroval v New Orleans roku 1990. My je uslyšíme v podání akordeonu, který se v našem prostředí bandoneonu nejvíce blíží. Tango Astora Piazzolly, ale také židovská liturgická hudba a klezmer vládly prostředí, v němž vyrůstal skladatel **Oswaldo Golijov (nar. 1960)**. Ačkoli se narodil v argentinské metropoli La Plata, jeho svět tvořila početná komunita Židů z východní Evropy. Vystudoval univerzitu v Pensylvánii, kde byl studentem George Crumba. Výjimečná spolupráce s kvartety St. Lawrence a Kronos získala hudbě Oswalda Golijova proslulost a uznání – album Yiddishbuk bylo nominováno na cenu Grammy za rok 2002 stejně jako nahrávka Markových pašijí Golijovy pocty J. S. Bachovi. Hned dvou těchto prestižních ocenění v kategoriích nejlepší soudobá kompozice a nejlepší operní nahrávka se dočkal záznam opery Ainadamar. O významu, jaký americké instituce a interpreti přikládají Golijovově tvorbě, svědčí i festival z jeho děl, který roku 2006 uspořádalo Lincolnovo centrum – publikum všechny koncerty vyprodalo. Kvintet „The Dreams and Prayers of Isaac the Blind“ z roku 1994 pro smyčcové kvarteto a klarinet byl inspirován osobností kabalisty Izáka Slepého, podle jehož učení jsou všechny věci na světě výsledkem kombinace písmen hebrejské abecedy. „Jeho přesvědčení rezonuje i dnes – copak vědci nevěří, že klíč k našim životům a osudům vězí v kódu DNA?“ ptá se Golijov.

Jedno z mnoha děl, v nichž se skladatelka rusko-tatarského původu **Sofia Gubaidulina (nar. 1931)** opřela o křesťanská témata a obrazy, In croce pro violoncello a varhany, vzniklo v roce 1979. Později je skladatelka přepracovala pro baján – tradiční ruskou knoflíkovou harmoniku. Títil znamená „na kříži“ nebo „křížem“ a hudební struktura opravdu vypadá, jako by se dva nástroje k sobě přibližovaly z opačných poloh, překřížily se v divokém úseku, aby se později zase rozešly a umlkly v usmíření.

After a long period of searching for an individual style, during which **Astor Piazzolla (1921 – 1992)** would be torn between music which was closest to his nature – the Argentine tango – and the need to obtain an education in classical composition, he heard these decisive words: “Astor, your classical pieces are well written, but the quintessential Piazzolla resides in tango. Never give it up.” They were uttered by Nadia Boulanger, then the most influential professor of composition at the Paris Conservatoire. Piazzolla stuck to her recommendation and went ahead along his own road, defying abuse heaped on him from two sides: while champions of the “authentic” Argentine tango could not stand his compositional refinement and harmonic boldness, proponents of “classical” music were vexed by his incorporation of the “low-born,” that is, folk instrument, the bandoneon, into a sphere reserved for serious symphonic works. Nonetheless, Piazzolla’s popularity continued to grow, and eventually, during the final decade of his life, he triumphed in Europe, South America, the United States and Japan, in concerts where he performed his own compositions with his quintet. Le Grand Tango for cello and bandoneon is dedicated to the legendary Mstislav Rostropovich who premiered it in New Orleans, in 1990. Here it will be performed on accordion, an instrument closest to bandoneon in our part of the world. Astor Piazzolla’s tango, but also the Jewish liturgical music and klezmer were the sounds prevailing in the atmosphere surrounding the early years of the composer **Oswaldo Golijov (b. 1960)**. Though he was born in the Argentine city of La Plata, his world was condensed within the numerous community of Jews from Eastern Europe. He studied at Pennsylvania University, where he was a student of George Crumb. Later on, his exceptionally fruitful collaboration with the St. Lawrence and Kronos Quartets earned Oswaldo Golijov’s music renown and recognition: the album Yiddishbuk was nominated for Grammy in 2002, as was the recording of St Mark’s Passion, Golijov’s homage to J.S. Bach. Then came the actual prestigious Grammy award, and twice over, for best contemporary composition and best opera recording, won by the recording of his opera Ainadamar. The importance assigned to Golijov’s music by American institutions and interpreters, was documented by a festival of his works launched by Lincoln Center in 2006, all of whose concerts were sold out. The quintet entitled The Dreams and Prayers of Isaac the Blind for string quartet and clarinet, of 1994, was inspired by the person of the Cabalist of the same name according to whose teachings all things in the world result from combinations of letters of the Hebrew script. “His belief continues to resonate in our own time – why, aren’t scientists suggesting that the clue to our lives and fates resides in the DNA code?” asks Golijov.

One of her many works in which the composer of Russian-Tatar extraction, **Sofia Gubaidulina (b. 1931)**, has drawn on Christian themes and symbols, In croce for cello and organ, dates from 1979. She later rewrote it for bayan, the traditional Russian button accordion. The title’s meaning is either “on the cross,” or “cross-wise,” and the music’s structure indeed has the two instruments seemingly approaching each other from two opposite poles, crossing their ways in a tempestuous passage, eventually to part ways again and fall silent in reconciliation.

Dita Hradecká

Jarmila Vlachová (CZ) - akordeon / accordion

Vystudovala konzervatoř v Plzni, obor akordeon a klavír, v r. 2005 absolvovala na Západočeské univerzitě v Plzni na katedře hudební kultury, ve studiu pokračovala na Royal Academy of Music v Aarhusu. Působí v oblasti sólové i komorní, spolupracuje s Plzeňskou filharmonií (na koncertech natáčí i pro Český rozhlas), nahrává původní akordeonovou literaturu. V oblasti populární hudby spolupracuje se zpěvačkou Radkou Fišarovou v ČR i v zahraničí. Mezi jinými získala dvakrát i titul Laureát Mezinárodní akordeonové soutěže Trophée Mondial de l’Accordéon. Vyučuje na Konzervatoři v Plzni.

She studied accordion and piano at the Conservatory in Plzeň, and in 2005 took a degree from the Music Culture Department at the University of Western Bohemia in Plzeň, whereupon she continued her studies at the Royal Academy of Music in Aarhus, Denmark. She is active as both a soloist and chamber music player, works with the Plzeň Philharmonic Orchestra (in concert productions and studio commissions for Czech Radio), and makes recordings of accordion literature. In the field of pop music, she has worked in tandem with vocalist Radka Fišarová, touring in the Czech Republic and internationally. Her awards include two laureatehips from the Trophée Mondiale de l’Accordéon international competition. She is currently also a teacher at the Conservatory in Plzeň.

www.konzervatorplzen.cz

Jakub Tylman (CZ) - violoncello

Je finalistou Eurovizní soutěže mladých hudebníků v Berlíně 2002 (Eurovision Young Musicians Contest 2002), laureátem EMCY (Soutěž o Evropskou hudební cenu v Oslo), Dotzauerovy soutěže v Drážďanech, finalistou soutěže „Talent roku“ v Praze. Je držitelem „Firmenich Prize“ z prestižního hudebního festivalu ve Švýcarském Verbieru a „Europäischer Hoffnungspreis für Musik“ - udělena nadacemi Evropského společenství a Prix Européens. Jako sólista spolupracoval mj. s Pražskou komorní filharmonií, Rozhlasovým symfonickým orchestrem Berlín, Rozhlasovým orchestrem Oslo a Rozhlasovým orchestrem Saarbrücken. Studoval v Praze (Mirko Škampa, Miroslav Petráš), Berlíně (Boris Pergamenschikow), Kolíně n. Rýnem (Franz Helmerson).

He is finalist of the Eurovision Young Musicians Contest 2000 in Berlin, laureate of EMCY (European Music Competition for Youth) in Oslo and of the Dotzauer Competition in Dresden, and finalist of the Talent of the Year contest in Prague. He is winner of the Firmenich Prize awarded at the prestigious music festival in Verbier, Switzerland, and of the Europäischer Hoffnungspreis für Musik awarded by the European Community and the Prix Européens foundation. As a soloist, he has worked with, among others, the Prague Philharmonia, the Berlin Radio Symphony Orchestra, the Oslo Radio Orchestra, and the Saarbruecken Radio Orchestra. He studied music in Prague (with Mirko Škampa and Miroslav Petráš), Berlin (with Boris Pergamenschikow), and Cologne (with Franz Helmerson).

www.myspace.com/jakubtylman

Ondřej Smeykal (CZ) - didgeridoo

Studoval hru na didgeridoo v Austrálii a v Canbeře. Se svým unikátním a svérázným projevem objevuje nové dosud neprobádané oblasti hry na didgeridoo a posunuje zvukové možnosti nástroje o několik řádů dále, což představuje pro současné interprety velkou výzvu. Hostoval na CD australského didgeridooisty lana Wooda pod názvem Pražské. Založili spolu Wooden Toys, mj. spolupracoval také s lanem Woodem, Monikou Načevou, Filharmonii Hradec Králové, Monkey Business, Čechomorem nebo Jazem Colemanem. Dnes se tento česko-slovenský průkopník didgeridoo věnuje výhradně koncertním vystoupením, pořádá semináře výuky hry na didgeridoo pro začínající i pokročilé. Pro tento večer si pozval zpěvačku Terezu Černochovou a klávesistu Jiřího Hradila.

He studied didgeridoo in Canberra, Australia. His unmistakably individual performing style propels him onto a trajectory of discovering new, previously uncharted fields of didgeridoo playing, and enhancing the instrument's sonic potential by several orders, a pursuit posing a major challenge to contemporary interpreters. He is featured as a guest on the "Prague" album of the Australian didgeridoo player Ian Wood. The two formed an outfit, Wooden Toys. Apart from Ian Wood, his other creative partners have included Monika Načeva, the Hradec Králové Philharmonic Orchestra, Monkey Business, Čechomor or Jaz Coleman. A pioneer of Czecho-Slovak didgeridoo music, he currently devotes most of his time to concert appearances, and organizing didgeridoo playing seminars for beginners and advanced learners. His guests tonight are a singer Tereza Černochová, and keyboard player Jiří Hradil.

www.smeykal.com

Tereza Černochová (CZ) – zpěv / vocal

Je zpěvačka s nezaměnitelným hlasem a charismatem. Je absolventkou Gymnázia Jana Nerudy. Působila v triu Black Milk. Další hudební zkušenosti prozávalo seskupení Takin' Off, Monkey Business, kteří se podíleli na jejím albu Malé monstróznosti a přizvali ji do projektu G Point Hunters. Má vlastní Skupinu Terezy Černochové, hostuje v big bandu B-Side Band.

Singer with an inimitable voice and charisma. A graduate of Prague's Jan Neruda Gymnasium, she was previously a member of the Black Milk vocal trio. Her other experiences in the world of music have been linked with the formation of Takin' Off, and with the band Monkey Business, who featured on her album Malé monstróznosti ("Small Monstrosities") and invited her to their project G Point Hunters. She fronts an outfit of her own, the Tereza Černochová Group, apart from that guest appearing in the B-Side Band.

www.terezacernochova.cz

Jiří Hradil (CZ) - klávesy / keyboards

Je skladatel a hráč na klavír, varhany, syntezátory a jiné klávesové nástroje. Inspiruje se folklórem, elektronickou taneční hudbou, jazzem, kytarovým rockem i klasickou hudbou. Studoval muzikologii a filozofii v Brně. Soukromě pak studoval skladbu u M. Dohnala, A. Piňose a jazzový klavír u M. Veselého. Je členem skupin Tatabojs, Lesní zvěr, Kašpárek v rohlíku, Sváteční pop, Umakart a hostuje v Priessnitz. Píše i filmovou a scénickou hudbu.

composer and player of piano, organ, synthesizer and other keyboards, drawing inspiration from folklore, electronic dance music, jazz, guitar rock, and classical music. He studied musicology and philosophy in Brno, and then privately composition with M. Dohnal and A. Piňos, and jazz piano with M. Veselý. A member of the bands Tatabojs, Lesní zvěr, Kašpárek v rohlíku, Sváteční pop, and Umakart, guest of the outfit Priessnitz. He is also a composer of film and incidental music.

www.lesnizver.cz

Čtvrtek 9. 6. 2011 chrám sv. Barbory 19.30
Thursday, June 9, Church of St. Barbara 7:30 p.m.

"FRATRES"

Robert Schumann: Adagio a Allegro, op. 70 pro violoncello a klavír
Adagio and Allegro, Op. 70 for cello and piano

Jiří Bárta – cello, Jan Čech – klavír / piano

Johannes Brahms: Trio a moll, op. 114 pro klarinet, violoncello a klavír
Trio in A minor, Op. 114 for clarinet, cello and piano
Allegro
Adagio
Allegro

Michel Raison – klarinet / clarinet, Jiří Bárta – violoncello, Jan Čech – klavír / piano

Robert Schumann: Fantastické kusy, op. 73. pro lesní roh a klavír
Fantasiestücke, Op. 73 for French horn and piano
Zart und mit Ausdruck
Lebhaft, leicht
Rasch und mit Feuer

Radek Baborák – lesní roh / French horn, Konstantin Lifschitz – klavír / piano

Johannes Brahms: Trio Es dur, op. 40 pro lesní roh, housle a klavír
Trio in E flat major, Op. 40 for French horn, violin and piano
Andante – Poco più animato
Scherzo. Allegro – Molto meno Allegro
Adagio mesto
Allegro con brio

Radek Baborák – lesní roh / French horn, Daishin Kashimoto – housle / violin
Konstantin Lifschitz – klavír / piano

Duchovní spříznění o generaci staršího Roberta Schumanna a Johanna Brahmsa ve vrcholných skladbách svých tvůrců. Bratrské souznění dechových a smyčcových nástrojů v objetí klavíru, komorní hudba v tom nejpravějším slova smyslu.

An example of spiritual affinity between Robert Schumann and Johannes Brahms, junior by a generation, in the form of the two composers' masterpieces. Fraternal harmony of wind and stringed instruments in an embrace by the piano: chamber music in the purest sense of the term.

Jiří Bárta

Předpokládaný konec / Approximate end of concert 21:00 / 9:00 p.m.

Jan Čech (CZ) - klavír / piano

Studoval mj. u profesora Ilije Hurníka na pražské Státní konzervatoři. Další studia absolvoval na pražské AMU ve třídě profesora Petera Toperczera. V roce 1996 získal Mistrovský diplom (Meisterklasse) u profesora Karla-Hermanna Mrongoviuse na Staatliche Hochschule für Musik v Mnichově. Zúčastnil se mistrovských kurzů u Eugena Indjice, Olega Maisenberga a Bruno Leonardo Gelbera. Je laureátem mnoha mezinárodních klavírních soutěží „Citta di Marsala“ a „Citta di Senigallia“ v Itálii (1989, 1990). Vystupuje s českými i zahraničními orchestry a koncertuje jako sólista a vyhledávaný komorní hráč v mnoha zemích Evropy, Asie a Afriky. Spolupracuje s Jiřím Bártou, Danielem Müller-Schottem, Josefem Sukem, Konradem Jarnottem, Škampovým kvartetem a mnoha dalšími. Vystoupil např. v londýnské Wigmore Hall, ve Velkém sále Casina v Basileji, Théâtre du Chatelet v Paříži či na festivalu Schleswig-Holstein v Německu. Působí jako docent klavírní hry v Mnichově na Vysoké hudební škole.

He studied with, among others, Professor Ilya Hurnik at the Prague Conservatory, then in the class of Professor Peter Toperczer at the Academy of Music in Prague. In 1996 he took a Master's degree (Meisterklasse) at the Staatliche Hochschule für Musik in Munich, where he studied with Professor Karl-Hermann Mrongovius. He furthered his training in master classes conducted by Eugen Indjic, Oleg Maisenberg, and Bruno Leonardo Gelber. Laureate of numerous international piano competitions, including the Citta di Marsala and Citta di Senigallia contests in Italy (1989, 1990), he works with Czech and international orchestras, apart from pursuing his career as a soloist and sought-after chamber player, touring across Europe, as well as in Asia and Africa. His creative partners have included Jiří Barta, Daniel Müller-Schott, Josef Suk, Konrad Jarnott, the Škampa Quartet, and many others. He has appeared at, among other venues, London's Wigmore Hall, the Casino Grand Hall in Basel, the Théâtre du Châtelet in Paris, or the Schleswig-Holstein Festival in Germany. He combines his concert career with teaching piano at Munich's Hochschule für Musik.

www.musikhochschule-muenchen.de

Radek Baborák (CZ) - lesní roh / French horn

Studoval v Praze u Bedřicha Tylšara, je laureátem soutěží v Praze, Mnichově, Markneukirchen, nositelem ceny Prix Davidoff, sólově koncertoval s Berlínskou, Londýnskou, Českou, Mnichovskou, Petrohradskou, Tokijskou filharmonií ad. Významná je i jeho komorní činnost, mj. s Yefimem Bronfmanem nebo Andrasem Schiffem. Až do roku 2009 působil jako sólohornista Berlínských filharmonií pod vedením Simona Rattlea. V letech 1998 - 2000 rovněž vyučoval na místě hostujícího docenta Nadace Artura Toscaniniho v Boloni.

He studied with Bedřich Tylšar in Prague. He has won laureateships from competitions in Prague, Munich, Markneukirchen, and the Davidoff Prize. As a soloist, he has worked with, among others, the Berlin, London, Czech, Munich, St Petersburg and Tokyo Philharmonic Orchestras, apart from which he has teamed up for chamber music productions with Yefim Bronfman, Andras Schiff and others. Until 2009, he was principal French horn of the Berlin Philharmonic Orchestra under the direction of Simon Rattle. From 1998 – 2000 he was also active as a visiting associate professor with the Arturo Toscanini Foundation in Bologna.

www.baborak.com

Představitel německého romantismu **Robert Schumann (1810–1856)** se stejně jako mnoho mladých mužů jeho generace se stejnou vášnivou zálibou věnoval literatuře a básním jako hudbě. Snaha přivést jej skrze studia práv k praktickému a stabilnímu zaměstnání, musela u jeho snivě a horlivě povahy nutně ztroskotat. Sen o dráze klavírního virtuosa se rozplynul poté, co si přílišným cvičením ochromil pravou ruku. Tim více se vrhl na komponování a i přes dílčí neúspěchy si místo v hudebním životě vydobyl. Sňatkem s Clarou Wieckovou, dcerou svého učitele klavíru a ve své době přední pianistkou, získal Schumann životní partnerku, která sdílela jeho vášeň pro hudbu, inspirovala a premiérovala jeho kompozice a bojovala za ně i po manželově smrti. Domácnost Schumannových nikdy neutichala – atmosféru společného domácího muzicírování můžeme vycítit z drobných komorních skladeb, jakými jsou Fantastické kusy op. 73 a Adagio a Allegro op. 70. Vznikly v bezprostřední časové blízkosti: 11. a 12. února 1849 (díky podrobným deníkům máme o tom zprávě) spatřily světo světa Fantastické kusy, které autor rovnou určil kromě klarinetu také houslím nebo violoncellu (hrají je rovněž hobojisté). A hned 14. února začal Schumann pracovat na Adagiu a Allegru op. 70. Za čtyři dny byla kompozice, kterou Clara ohodnotila jako „nádhernou, svěží a vášnivou“, hotová. Schumann proslul nejen jako skladatel, ale především jako vizionářský hudební kritik. V roce 1853 uveřejnil v časopise Neue Zeitschrift für Musik, který založil, článek nazvaný Neue Bahnen – Nové cesty. V něm se píše: „Myslíval jsem, že se objeví, ba musí objevit náhle někdo povolaný vyjádřit ideálním způsobem svou dobu. Ten „někdo“ přišel, mladá bujná krev, u jehož kolébky byly na stráží Grácie a hrdinové. Jmenuje se **Johannes Brahms** a přišel z Hamburku...“ Brahms (1833–1897) považoval své dílo za uzavřené poté, co dokončil svůj op. 111. Předsevzetí skončit s kompozicí však vzalo za své, když se v Meiningenu seznámil s klarinetistou Richardem Mühlfeldem. Tón a mistrovství tohoto instrumentalisty musely být nepopsatelně úchvatné, když daly vzniknout nejen Triu a moll op. 114, nezvykle asketické skladbě klidného, zamýšleného charakteru, ale také klarinetovému kvintetu a oběma sonátám pro klarinet a klavír. Premiéra tria a kvintetu, již se autor jako pianista sám účastnil, byla triumfální. Trio pro klavír, housle a lesní roh op. 40 spadá do roku 1865. Pro skladatele znamenala jeho kompozice pokus vyrovnat se s matčinou smrtí. Uplatnění lesního rohu má význam nejen pro romantickou barvu a pro obvyklé konotace, s nimiž se váže, ale je ryze osobní záležitostí: nástroj, na nějž hrával v domě rodičů, se pro Brahmsa stává symbolem pomíjivosti, ztraceného ráje dětství.

A leading representative of German Romantic movement in music, **Robert Schumann (1810 – 1856)** was, like many young men of his generation, equally engrossed in literature and verse as he was in music. Any attempts at guiding him through law studies to a practical and stable profession was, given his dreamy and ardent disposition, inevitably doomed to failure. His own dream of becoming a virtuoso pianist came to nothing when excessive exercise maimed his right hand. All the more fervent would be his subsequent compositional endeavour, and notwithstanding momentary failures he did assert a place for himself in music life. By marrying Clara Wieck, the daughter of his piano teacher and herself a leading pianist of her time, Schumann gained a life partner who shared his passion for music, inspired and premiered his compositions, and continued to champion them still after her husband's death. The Schumanns' household would never fall silent – the atmosphere of home music-making is easily detectable in such small-scale chamber compositions as the Fantasiestücke, Op. 73, and the Adagio and Allegro, Op. 70. They were written close to each other in terms of time: on February 11 and 12, 1849 (as we know thanks to surviving detailed diaries), Schumann wrote the Fantasiestücke, which he destined right then apart from clarinet also for violin or cello (and it has likewise been performed by oboists). Then, as soon as February 14 Schumann set out to work on the Adagio and Allegro, Op. 70. The composition, which Clara described as “wonderful, sparkling and passionate,” was finished within four days. Schumann earned fame not just as a composer, but above all as a farsighted critic. In 1853 he published in the Neue Zeitschrift für Musik, a journal he founded, an article entitled Neue Bahnen, or “New Roads.” In it, he wrote: “I used to believe there will appear, there must suddenly appear someone with a calling to express in some ideal way his time. That ‘someone’ has actually come, a young hotspur at whose cradle stood guard the Graces and heroes. His name is **Johannes Brahms**, and he came from Hamburg...” Brahms (1833 – 1897) regarded his work as closed after finishing his Opus 111. His decision not to write music any more, however, was forgotten when he met, in Meiningen, the clarinetist Richard Mühlfeld. The tone and indeed, the sheer mastery of this instrumentalist had to be awesome beyond description, if they were to inspire not only the Trio in A minor, Op. 114, a work of unusual asceticism, calm and introspection, but also the clarinet quintet, and both of Brahms' sonatas for clarinet and piano. The premiere of the trio and the quintet, with the composer at the piano, was a triumph. The Trio for Piano, Violin and French Horn, Op. 40 dates from the year 1865. For the composer, its writing was tantamount to an attempt at coming to terms with his mother's death. The involvement of the French horn is relevant not just in view of its romantic colour and of the usual connotations it has been associated with; apart from that, it also reflects a purely personal motive: namely, it is the instrument which Brahms would perform on in his parents' house, and which therefore served him as a symbol of transience, of the lost paradise of childhood

Dita Hradecká

Pátek 10. 6. 2011 chrám sv. Barbory 19.30
Friday, June 10, Church of St. Barbara 7:30 p.m.

ZÁVĚREČNÝ KONCERT / CLOSING GALA – BEETHOVEN

Ludwig van Beethoven: Klavírní koncert D dur, op. 61
Piano Concerto in D major, Op. 61
(Houslový koncert v autorově úpravě
Violin Concerto in the composer's own arrangement)
Allegro ma non troppo
Larghetto
Rondo. Allegro

Ludwig van Beethoven: Trojkonzert C dur, op. 56
Triple Concerto in C major, Op. 56
Allegro
Largo
Rondo alla Polacca

Konstantin Lifschitz – klavír / **piano**, **Daishin Kashimoto** – housle / **violin**
Jiří Bárta – violoncello

Komorní filharmonie Pardubice / The Czech Chamber Philharmonic Orchestra Pardubice
Marko Ivanović – dirigent / **conductor**

Beethoven podruhé, tentokrát v prvním orchestrálním koncertě ve čtyřleté historii festivalu. Houslový koncert v autorově úpravě pro klavír s vlastní novou kadencí a Trojkonzert pro housle, violoncello a klavír tvoří dvojici skladeb, kterou nepohrdne ani ten nejrozmazlenější posluchač klasické hudby.

Beethoven once again, this time out in the first production of an orchestral concerto in the Festival's four years of existence. The Violin Concerto, in the composer's own arrangement for piano with an additional cadenza, plus the Triple Concerto for Violin, Cello and Piano, are two works which are certain to delight even the most pampered classical music-lover.

Jiří Bárta

Předpokládaný konec / Approximate end of concert 21:00 / 9:00 p.m.

Komorní filharmonie Pardubice
The Czech Chamber Philharmonic Orchestra Pardubice

Patří mezi špičkové české orchestry. Svým obsazením je menším symfonickým tělesem haydnovsko-mozartovského typu. Jako jediný profesionální orchestr Pardubického kraje má nezastupitelnou roli v hudebním životě tohoto regionu. V Pardubicích pořádá abonentní cykly, koncertuje v dalších městech kraje i celé republiky. Pravidelně se účastní nejvýznamnějších festivalů v České republice a znají ji také posluchači v mnoha prestižních koncertních sálech v Evropě i zámoří.

It ranks alongside the Czech Republic's leading orchestras. In terms of size, it conforms to the pattern of a smaller symphony ensemble in the Haydn-Mozart mould. As the sole professional orchestra in the Pardubice region, it plays an irreplaceable role in the music life of the area. A regular participant in this country's most prestigious festivals, it has also become known to audiences in numerous major concert halls of Europe and overseas.

www.kfpar.cz

Marko Ivanović (CZ) – dirigent / conductor

Dirigoval už většinu předních českých orchestrů, poznali ho posluchači v zahraničí, mimo jiné i v Japonsku. Na AMU studoval dirigování. V pražském Národním divadle kromě jiného se (dirigentsky, ale i aranžérsky) podílel na inscenaci Šlitrový a Suchého opery Dobře placená procházka. Je činný i v oblasti hudební propagace. Velkou oblibu získaly jeho koncerty pro mládež, jejichž cykly probíhaly několik let při České filharmonii. Své zkušenosti v této oblasti uplatňuje i u Komorní filharmonie Pardubice, a to jak formou koncertů pro rodiče s dětmi, tak koncertů pro starší žáky a studenty.

He has to this day conducted the majority of leading Czech orchestras, apart from which he has become known to international audiences in various countries, including Japan. He studied conducting at the Academy of Music in Prague. Later on, in his professional career, he worked with the National Theatre in Prague, among other projects notably (as conductor and arranger) on its production of Jiří Suchý and Jiří Šlitr's opera, A Well Paid Walk. He has likewise been active in the field of music promotion. He was behind a widely popular series of concerts for junior audiences, organized for several years in association with the Czech Philharmonic. He has continued to draw on his experience in this area during his tenure with the Czech Chamber Philharmonic Orchestra Pardubice, by mounting concerts for families with children, and a series for students.

www.kfpar.cz/dirigenti

Osud některých uměleckých děl je spleť a z hlediska naší doby těžko pochopitelný. Za svého života byl **Ludwig van Beethoven (1770–1827)** vynášen pro díla, která dnes zapadla – a naopak: kompozice, jež zhusta slyšíme na pódii, v době svého vzniku nadšení nezbudily. Koncert D dur op. 61 pro housle a orchestr je právě takovým příkladem. Vídeňská premiéra v prosinci 1806 se dočkala vlažného přijetí (možná i proto, že sólista Franz Clement měl málo času part nacvičit) a koncert byl v následujících dekádech prováděn minimálně. Možná v důsledku této chladné odezvy a také na popud londýnského pianisty a vydavatele Clementiho vznikla zřídka hraná autorská verze pro klavír a orchestr. Teprve obnovené nastudování v roce 1844 v podání geniálního Josepha Joachima s orchestrem vedeným Felixem Mendelssohnem připravilo cestu pro vítězná tažení tohoto koncertu.

Ani Koncert pro housle, violoncello a klavír C dur op. 56, datovaný rokem 1803, neměl při premiéře vřelý ohlas. Poměrně nenáročný (na rozdíl od ostatních) klavírní part naznačuje, že dílo bylo určeno arcivévodovi Rudolfovi, jenž byl Beethovenovým žákem a taktickým podporovatelem. První věta v pohodlném pochodovém tempu má díky tečkovanému rytmu nádech noblesy a určité pompéznosti. Střední věta je pomalou introdukcí k finále, které navazuje bez pauzy. Ohlašují je dramaticky opakované tóny a závěrečná věta se nese v rytmu polonézy – oblíbeného aristokratického tance napoleonské éry.

The destinies of some art works happen to be tangled and, viewed from today's perspective, even seemingly incomprehensible. In his lifetime, **Ludwig van Beethoven (1770 – 1827)** was eulogized for works which have since fallen into oblivion, while others that nowadays figure among the most frequently performed parts of the repertoire met with little enthusiasm at the time of their making. The Concerto in D major, Op. 61 for violin and orchestra is a case in point. Its Vienna premiere in December 1806 got a lukewarm reception (due perhaps also to the fact that the soloist, Franz Clement, had had little time for rehearsal), and in subsequent decades the concerto's performances were few and far between. Maybe in consequence of this cool reception, and at the behest of the London-based pianist and music publisher Clemente, the composer produced a rarely performed version of the score for piano and orchestra. Only the work's revival, in 1844, by the phenomenal Joseph Joachim, with an orchestra conducted by Felix Mendelssohn, paved the way for the concerto's subsequent triumphant progress. Similarly, the Concerto for Violin, Cello and Piano in C major, Op. 56, dating from 1803, failed to receive a warm welcome. Its comparatively undemanding (on the scale of the composer's other concertos) piano part suggests that the score was intended for the Archduke Rudolf, Beethoven's pupil and tactful sponsor. The opening movement, at a leisurely march speed, assumes thanks to its dotted rhythm a tone of nobility with the occasional overlap to pomp. The middle movement is a slow introduction to the finale which follows without a pause. It is ushered in by a sequence of dramatically repeated tones, and the final movement proceeds to the rhythm of polonaise, the fashionable aristocratic dance of the Napoleonic era.

Dita Hradecká

Sobota 11. 6. 2011 Jezuitská kolej 18.00
Saturday, June 11, Jesuit Collage 6:00 p.m.

POSTLUDIUM

Franz Schubert: **Smyčcový kvintet C dur / String Quintet in C major**
Allegro ma non troppo
Scherzo. Presto. Trio. Andante sostenuto
Allegretto

Daishin Kashimoto, Roman Patočka – housle / violin
Karel Untermüller – viola, Jakub Tylman, Jiří Bárta – violoncello

Tradice oblíbených festivalových Preludií rozšiřujeme Postludiem, malým rozloučením a zároveň návratem k prvému ročníku, končícím právě Schubertovým kvintetem.

The tradition of introducing the Festival programme by Preludes is now expanded by a new feature, a closing Postlude farewell bringing a reminiscence of the event's first edition which was in fact concluded by this very quintet from Schubert.

Jiří Bárta

Sobota 11. 6. 2011 sál Základní umělecké školy 21.00
Saturday, June 11, Basic Art School assembly hall 9:00 p.m.

HOREČKA SOBOTNÍ NOCI

SATURDAY NIGHT FEVER

Betty Lee & Beadbeat

Betty Lee (CZ) – zpěv / vocal

Narodila se v Praze, studovala tanec, herectví a zpěv na Pražské konzervatoři, nyní pokračuje na Konzervatoři Jaroslava Ježka. Působila v triu Happy Tree Friends, nyní hraje s jazzovým varhaníkem a klavíristou Ondřejem Pivcem, v současnosti má vlastní kapelu The Beadbeat.

She was born in Prague, and studied dance, drama and voice at the Prague Conservatory. She currently pursues her training at the Jaroslav Ježek Conservatory. Formerly a member of the Happy Tree Friends trio, she now plays in tandem with jazz keyboard player Ondřej Pivec, as well as fronting her own band, The Beadbeat.

www.myspace.com/alzbetabettylee

Vidět ve **Franzi Schubertovi (1797–1828)** „jen“ génia německé písně by bylo omezené a nespravedlivé. Tento autor, stojící na rozhraní epoch klasicismu a romantismu, je zrovna tak významným tvůrcem hudby symfonické, klavírní a komorní. Předčasná úmrtí v jedenácti letech způsobilo, že většina komorní hudby spadá do raněho období hledání, kdy se osobní nezaměnitelný styl Schubertův teprve formuje. Narodil se v rodině učitele a obdivovatelů, což mu umožnilo neúnavně skládat. Poslední rozsáhlé dílo, které stihl Franz Schubert před smrtí dokončit, je Smyčcový kvintet C dur. Dimenze tradiční sonátové formy zde narůstají, jak jsme tomu svědky i v sonátách klavírních nebo Symfonií C dur ze stejné doby. Za necelé tři dekády od Mozartova úmrtí urazil stylový vývoj dlouhou cestu. Se Schubertem vstupujeme do zcela jiného zvukového světa, než jaký přinášela díla vídeňských klasiků – do světa nejčistší romantiky. Druhé violoncello, zcela nezávislé na prvním, propůjčuje celku temný, plný tón. Rozsáhlá a melodicky vyklenutá témata mají vlastní zákony a dynamiku, jsou jakýmisi velkými zpěvními scénami. Hudba se vyvíjí jaksi sama ze sebe, ve vlastním časoprostoru – tatam jsou Beethovenova jasně formulovaná dravá témata směřující k jasnému cíli. Nejen klidná, jímavá krása pomalé věty činí z Schubertova Kvintetu C dur jeden z vrcholů veškeré komorní literatury.

To see in **Franz Schubert (1797 – 1828)** “only” the genius of the German lieder that he indeed was, would be narrowminded and unjust. Straddling the borderline between the Classical and Romantic eras, he was an equally brilliant composer of symphonic, piano and chamber music. His untimely death at the age of thirty-one accounts for the fact that the larger part of his chamber output falls within his early period of seeking, when Schubert’s inimitable individual idiom was only at its formative stage. He was born into the family of a teacher at Lichtenthal (today part of Vienna). At eleven, when his singing talent was spotted, he became a member of the court choir and a student at the Imperial seminary where his composition teacher was Salieri, then the most influential musician in Vienna. With the exception of brief episodes during which he worked as a teacher, Schubert lived on financial support from a widening circle of friends and admirers, which enabled him to engage in tireless work composing. The last large-scale work which Schubert managed to finish before his death, is the String Quartet in C major. Here, the dimensions of the classical sonata form expand, similarly as in his piano sonatas or in the Symphony in C major from the same period. In less than three decades from Mozart’s death, the development of style had gone a long way. With Schubert, we enter an entirely different sonic universe than was that known from the works of the masters of Viennese Classical music: here we are entering the universe of the purest Romantic style. The second cello, totally independent of the first, lends to the whole a dark, full timbre. The work’s extensive, melodically opulent subjects are guided by their own laws and dynamics, resembling more than anything else grandiose vocal scenes. Music somehow evolves from its own source, in a space and time of its own – not a trace here of Beethovenian sharply formulated aggressive subjects pursuing a definite goal. It’s by no means only the gentle, touching beauty of its slow movement that makes of Schubert’s Quintet in C major one of the very finest achievements of the entire chamber music literature.

Dita Hradecká

Prodejní místa / Sales points od 18. 4. 2011 / since Apr. 18, 2011

v prodejní síti

TICKETPRO – www.ticketpro.cz

Lotos:	Ke Stírce 52, Praha 8, 777 563 952, 774 563 025 cd.lotos@iol.cz , www.mfkh.cz
Kutná Hora:	Inf. centrum, Palackého nám. 377 327 512 378, infocentrum@kh.cz
Kutnohorské léto:	724 878 977, www.kutnohorskeleto.cz , info@khtravel.cz
Kolín:	Městský společ. dům (vedle radnice) 731 478 419, msd.kolin@volny.cz
Městské divadlo v Kolíně:	Smetanova 557 321 727 719, info@divadlokolin.cz
Čáslav:	Inf. centrum, nám. J. Žižky z Trocnova 327 300 265, info@meucaslav.cz
Čáslav:	Dusíkovo divadlo, Masarykova 194 327 312 139, divadlocaslav@seznam.cz

Vstupné / Admission: 250,- Kč

Senioři, studenti, držitelé průkazů ZTP, ZTPP a děti (10 - 15 let)

Senior citizens, students, disabled persons and children (10-15): 150,- Kč

Abonentní vstupenka pro 9 koncertů! / Subscription (complete series of nine performances) 900,- Kč+ festivalové CD zdarma / plus bonus CD

Texty / sleeve-note:

Dita Hradecká, Jiří Bárta, Alena Turková

Překlad / translation

Ivan Vomáčka

Design:

Omar Aba Said / Cartel publicitě

Print:

SVS, spol. s r.o.

Mezinárodní hudební festival Kutná Hora 2008 – 2011 – 4 ročníky

Kutná Hora International Music Festival 2008 – 2011 – 4 editions

www.mfkh.cz

Skladatelé / Composers:

Bernard Andres, Johann Sebastian Bach, Samuel Barber, Felix Mendelssohn-Bartholdy, Ludwig van Beethoven, Johannes Brahms, Max Bruch, Gavin Bryars, Elliott Carter, George Crumb, Petr Iljič Čajkovskij, Claude Debussy, Guillaume Dufay, Henry Dutilleux, Antonín Dvořák, Petr Eben, Luboš Fišer, Osvaldo Golijov, Henry Mikolaj Górecki, Petr Wilhelm de Grudencz, Sofia Gubaidulina, Alexandre Guilmant, Jiří Hájek, Johan Halvorsen, Josef Haydn, Fryderyk Chopin, Leoš Janáček, Zoltán Kodály, Zygmunt Krauze, Jan Kubelík, James MacMillan, Gustav Mahler, Bohuslav Martinů, Olivier Messiaen, Wolfgang Amadeus Mozart, Arvo Pärt, Astor Piazzolla, Thierry Pécou, Sergej Rachmaninov, Maurice Ravel, Camille Saint-Saëns, Franz Schubert, Erwin Schulhoff, Robert Schumann, Bedřich Smetana, Martin Smolka, Ondřej Smeykal, Vladimír Sommer, Miroslav Srnka, Josef Suk, Milan Svoboda, Dmitrij Šostakovič, Peteris Vasks, Isang Yun, Lev Nikolajevič Tolstoj

Interpreti / Artists:

Miroslav Ambroš, Radek Baborák, Jiří Bárta, Eduard Bayer, Věra Bartoníčková, Alberto Bocini, Jana Boušková, Vladimír Bukač, Peter Clemente, Jan Čech, Tereza Černočová, Jakub Fišer, Jennifer Frautschi, Jérôme Guichard, Chloë Hanslip, Irena Herajnová, Jiří Hradil, Marko Ivanović, Lara St. John, Daishin Kashimoto, Komorní filharmonie Pardubice, Vladimír Kratina, Betty Lee & The Beadbeat, John Lenehan, Konstantin Lifschitz, Drahomíra Matznerová, Daniel Mikolášek, Robert Nebřenský, Roman Patočka, Ludmila Peterková, Petr Popelka, Schola Gregoriana Pragensis, Milan Svoboda Quartet, Michel Raison, P.J.Ryba & spol., Jan Simon, Ondřej Smeykal, Josef Suk, Milan Svoboda, Bořek Šípek, Jakub Tylman, Karel Untermüller, Jarmila Vlachová, Žofie Vokálková, Václav Vonášek, Jiří Žigmund

Livia Klausová, patronka festivalu, Josef Suk a Jan Simon

Konstantin Lifschitz a Jiří Bárta

Jennifer Frautschi a Jiří Bárta

Jennifer Frautschi a Peter Clemente

Alena Turková, Alvise Guistiniani, Ludmila Peterková, Chloë Hanslip, Jiří Bárta

Vladimír Kratina a Jiří Bárta

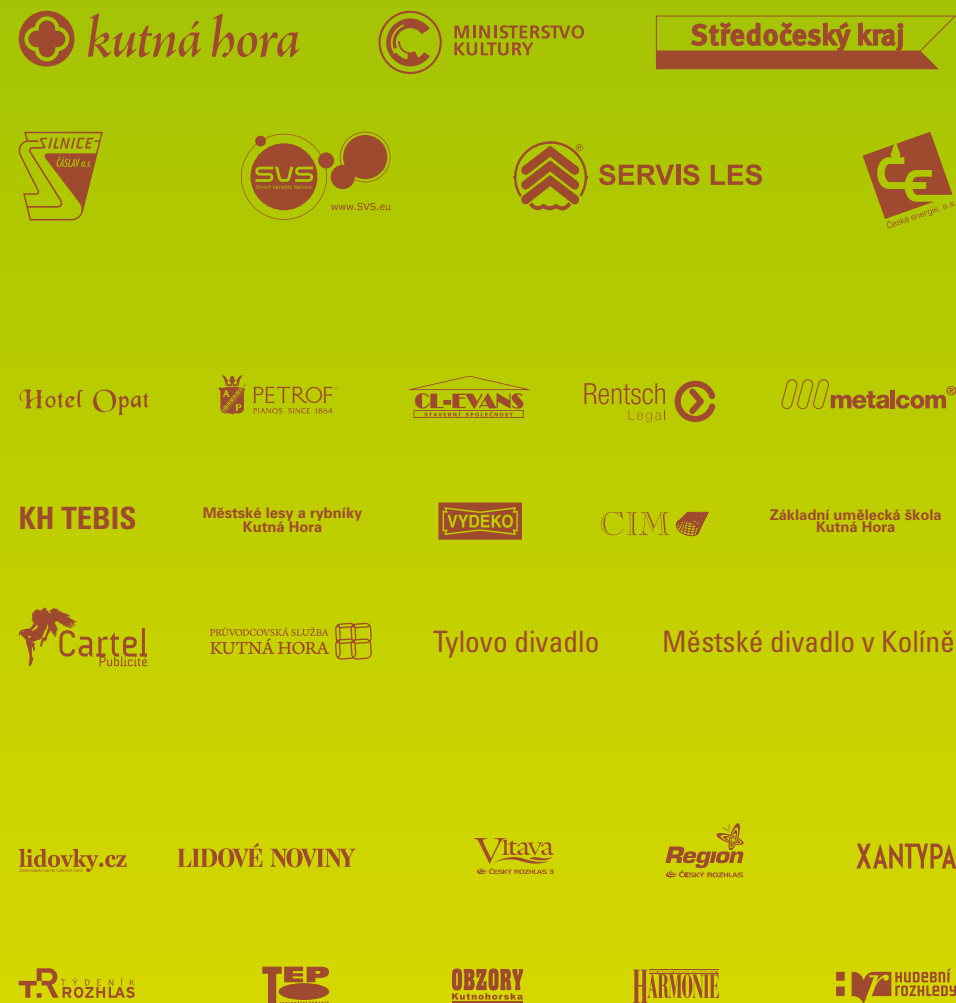
Jérôme Guichard a John Lenehan

Můžete si koupit nejlepší výběr skladeb z Mezinárodního hudebního festivalu Kutná Hora 2008 na CD + bonus DVD (15 minutový sestřih ČT) a CD z roku 2009 přímo zde při koncertech nebo na www.lotosc.cz (cena 200,- Kč)

Highlights from the programme of the 2008 Kutná Hora International Music Festival are available on a CD plus bonus DVD with 15 minutes of Czech Television footage from the event and CD – 2nd International Music Festival, either at the Festival venues here, or at www.lotosc.cz (Price: CZK 200)

Za podporu festivalu děkujeme:

LOTOS
www.mfkh.cz

